

Janův odkaz k životu věčnému

Hošťálková 3. 1. 2021

Písně: 23, 675, 473, 613, 200

Čtení z Písma: Žalm 27

Text kázání: 1.ep. Jana 5, 11 - 13

Milí bratři a sestry,

formulace, kterou zde slyšíme je velmi zvláštní, ale jednoznačná: „**Kdo má Syna, má život.**“ Můžeme si v této souvislosti položit dost zásadní otázku, která se v té nebo oné podobě ozve velmi často: „*Co je to vlastně život?*“

Jsou lidé, kterým se zdá, že život je záležitost velmi pestrá a radostná - jsou zdraví, daří se jim dobře, mohou si užívat, problémy života se jim jakoby vyhýbají. Jsou jiní, kterým se radost ze života vytratila. Večer, zmožení únavou, padnou do postele, avšak pro samé starosti se jim spánek vyhne. A ráno, když opět vstávají do nového dne, jim tento den připadá jako strmá hora, která se před nimi zlověstně tyčí. Jsou lidé, kterým zase život sestává jen ze samé práce. Jsou neustále zaměstnáni. Nesnesitelné jim naopak připadá ticho a klid. Žijí, aby pracovali a pracují, aby žili. A jsou ještě jiní, kteří jsou notoricky nespokojení. Nic těžkého a složitého je vlastně nepotkává, ale oni svůj život stále porovnávají s životem jiného, o kterém si myslí, že právě tomu se vede lépe. Bývají velmi ostře zaměřeni na nedostatky, věci dobré odhalují jen stěží.

Co je to vlastně „život“? Lidé mohou očividně svůj život promarnit, minout se jeho cílem. Náš lidský život bychom mohli přirovnat k hracímu prostoru, který se před člověkem otevírá a nabízí. Může být utvářen tak nebo onak. Velmi zde záleží na našem, lidském rozhodování. Rostliny, ty svůj život promarnit nemohou. Ani zvířata nemohou promarnit svůj život, protože se nerozhodují a nezařizují svůj život na základě zralých rozumových úvah, jejich jednání je pudové. Člověk se ale rozhodovat může. A v této svobodě, která mu byla darována, leží základ toho, proč může nakonec svůj život vytěžit a vyhrát nebo promarnit a ztratit. Jak žijeme? O co nám v životě jde? Kam bychom zařadili sami sebe? - Otázky do nového roku.

„**A to je to svědectví,**“ píše Jan, „**Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.**“ Náš text hovoří o „**životě věčném**“. Tím je míněn život, který je skutečným bytím - smysluplným, naplněným, bohatým; život, který přerůstá naši časnost a míří do věčnosti. A po takovém životě nemusíme křečovitě pátrat. Byl nám i celému světu zjeven a darován, toto Jan poví hned v úvodu svého dopisu. Byl zjeven v Synu, totiž v Ježíši Kristu. Na něm smíme nadále poznávat, co je tímto „**věčným životem**“ míněno. Celý vánoční příběh je jedinečným svědectvím o Božím Synu darovaném člověku, lidstvu. V něm světlo doslova **vyšlo**. Mudrci z východu se vydali za hvězdou, která je přivedla k Ježíši - dítěti v jeslích. Uprostřed hluboké noci zazářilo světlo a pastýři, kteří pasou na horách své stádo, najdou cestu do jednoho určitého chléva v Betlémě.

Život, nebo lépe Ten Život nenajde člověk, který se po něm pídí v záři mnoha umělých reflektorů tohoto světa. Pravým směrem ukazuje jen ono Boží zjevení

Světlo. Kdo se pustí za ním, najde cestu k Ježíši. On je světelným znamením, které je člověku darováno v jeho bloudění a hledání bezpečné cesty uprostřed nebezpečného terénu tohoto světa. Někomu se to může zdát příliš výlučné. Tento náš dnešní svět je - zdá se - schopen vše tolerovat a vše přijímat, ale tvrdě se staví proti těm, kteří by chtěli jeho vidění a prosazování jeho pravd, narušit nějakou výlučnou zvěstí. Slyšíme: Copak není v tomto světě ještě dalších světelných znamení? Písmo jiné prostě nezná. Bůh ustanovil v tomto světě právě jen toto a nabízí je člověku od prvních Vánoc až podnes. Posvítit může cokoli - návštěva křesťanského shromáždění, rozhovor s věřícím člověkem, dobrá kniha... Pán Bůh má mnoho možností jak člověka k sobě přitáhnout. Jeho zjevené Světlo nás však vede vždy na totéž místo: k Dítěti položenému do betlémských jeslí, k Muži přibitému na kříž, ke Vzkříšenému v kruhu svých učedníků.

„Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ Když Vánoce končí vypořádáme se s vánočními stromky, sbalíme do krabic a uschováme do skříní všechny figurky vánočních Betlémů. Kdyby to však bylo všechno, nezbylo by po Vánocích nic, jen čekání na příští vánoční idylku. To by bylo skutečně žalostně málo, zůstávali bychom pouhými diváky. Náš text však říká: **„Kdo má Syna...“** To znamená: Jenom ten, kdo spojí svůj vlastní život s životem Ježíše Krista, získává skutečný podíl na životě, který byl zjeven na tomto světě s Ním - ten **„má život“**.

Co bylo na životě Ježíše Krista tak zvláštního a důležitého, co se chce ujímat, růst a sílit také v nás?

To první: Ježíš byl otevřen pro životy jiných lidí. Byl otevřen obzvláště těm a pro ty, kteří byli společností odmítáni a postaveni na její okraj. Tu potřebujeme vyznávat: s námi je to často jiné. Neptáme se předně: Jak já mohu být prospěšný a užitečný jinému. Spíše nás zajímá: Jak on může být užitečný a prospěšný mně. Co z toho budu mít jestliže právě tady pomohu? Známosti lidí vážených nás těší a jsou nám příjemné, ale starost a služba potřebným často unavuje. Ale život, který je prožíván jen sám pro sebe se nakonec stává prázdným. Zárukou šťastného života nejsou ani velké úspěchy. Kdo však chce nejen mít, ale umí též dávat, ten smí zakoušet, že jeho život není ochuzován, ale zbohacován. To víme. Nyní jde jen o to, abychom se to také pokoušeli stále znovu uvádět do praxe.

Ježíš člověku sloužil a vyhlašoval odpuštění hříchů. Hřích má mnoho různých forem, není nutné je jmenovat, víme o čem je řeč. - Stačí, když se rozhlédneme kolem sebe, nebo pohlédneme hluboko do sebe. Vina obtěžuje, okrádá o pokoj a radost ze života, vhání člověka do rezignace. Ježíš neukládal lidem další břemena, On z nich tato břemena snímal. Mnozí tenkrát slyšeli: **„Tvé hříchy jsou ti odpuštěny“**, a to znamená: Tvoje budoucnost, která se ti v Ježíši Kristu otevírá nemusí být zatížena břemenem minulosti. Jsi svoboděn! Můžeš se nově nadechnout! Odpuštění hříchů znamená obnovu života. A **„věčný život“**, o kterém píše Jan a nejen on, s ním v každém případě souvisí.

Jaké svědectví v tomto smyslu vydáváme my, Kristovi následovníci? Nepotřebuje dnešní člověk slyšet něco o zotročující moci hříchu a nemá být zároveň naléhavě pozván k tomu, u kterého je slitování a odpuštění, protože je Láska? Zvěstovat a svědčit to není jen obyčejné mluvení. Je to řeč, ve které vynaložíme největší úsilí i vynalézavost, abychom ukázali na vzácnost, krásu i nenahraditelnost evangelia. Ano, zaujatý výklad, se snahou ukázat přednosti toho co nabízím a z vlastní zkušenosti mohu doporučit, to je zvěstování. Je naše mluvení o Bohu a záchraně v Ježíši Kristu takovým radostným dosvědčováním?

To druhé: Ježíš se nevyhnul ani utrpení na golgotském kříži. Připadá nám jako normální očekávat z Boží strany to, že bude chránit náš život před utrpením. Když nás pak nějaké trápení postihne, znejistíme a začínáme o Boží lásce a dobrotě pochybovat. Ježíš přijal své utrpení jako cestu, která vede zpět k Otci. Je těžké to pochopit a patrně se to ani plně pochopit nedá, pouze prožít. Jsou lidé, kterým bylo dáno těžkým utrpením projít a poté vyznali, že právě toto utrpení jim posloužilo k prohloubení jejich vlastního života i větší oddanosti Kristu a závislosti na něm.

A ještě nakonec: Ježíšův život byl také životem, který nebyl uzavřen smrtí. Od onoho velikonočního rána bude světem již napořád znít jásavá zvěst: **Kristus žije!** Vstal z mrtvých! Bůh přemohl smrt, život zvítězil! Onen pojem „**věčný život**“ se zde dotýká svých posledních hlubin. Ano, život je nadále ohraničen narozením a smrtí, ale Bůh do tohoto vymezeného prostoru „**našeho zde putování**“ vložil nový rozměr, rozměr velikonočního rána. V Ježíši Kristu nám sděluje: Tvůj život má budoucnost. Jako Kristův, ani tvůj život nebude smrtí zrušen.

„Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“ Kdo spojil svůj život s Dítětem v jeslích, Mužem na kříži a zmrtvýchvstalým Kristem, pro toho platí zaslíbení věčného života. Věčný život začíná již zde na této zemi. Začíná tam, kde se lidé otevírají jiným a pro jiné, kde jsou - ve spolehnutí se na Kristovu oběť - zbavování svých vin a kde „**Kristus, náš život**“ se nám ani v utrpení neztrácí ze zřetele. Věčný život nekončí v hrobě, protože od Ježíše víme, že Bůh může otevřít i sám hrob.

Amen.